

Het is voorjaar en overal plant het zich weer voort. In de *Volkskrant* van 13 mei schrijft Pauline Terreehorst: *'De boom geeft hun al het eten waarmee ze 24 uur per dag hun verwende kinderen kunnen voeren'*. Zij doelt daarbij op de mezen en hun jongen. Ik ben het volkomen met haar eens. Er is geen enkele reden dat de menselijke evolutie losgekoppeld dient te worden van die van de natuur. Als u op de hoge zandgrond woont, weet u dat u ook waterschaplasten betaalt voor het poldermodel. Wij doen daar allemaal graag aan mee. Natuurlijk moeten de pimpelmezen mee met de 24-uurs economie. De natuur moet namelijk optimaal ontwikkeld worden. Ik werk daar al lang aan hoewel ik de details niet zelf heb ingevuld. Voor de pimpelmezen zijn al geruime tijd ontwikkelingsprojecten gaande die geleid worden vanuit het noorden van de stad Groningen door het Buiten Bedrijf BDZ.

Traditioneel had ik aan de bomen van die *low profile*-vogelkastjes met een gaatje dat afgestemd was op de soort mees die je wenste, pimpel- of wat groter gaatje, koolmees. Mismanagement van de eerste orde! Al het voeren door één en hetzelfde gaatje en je ziet het plotseling voor je. In de berk zit een pimpelmeesje met een snaveltje vol groene rupsjes (ik haat die rupsjes, ik wil mooie vlinders). Het zit daar en doet niets. Dan merk ik wat er aan schort, de partner zit in het nestkastje en hij of zij hoort dat waarschijnlijk aan de jongen. Pas als de partner eruit komt, vliegt de wachtende erin. Dus duidelijk verlies! Er blijven van de dertien jongen na een jaar maar twee over, een pakkender illustratie van mismanagement kun je nauwelijks geven.

De oplossing is een nestkast met drie gaatjes. Nu moeten de vogels wel aan *totaaltransport* doen! Een trioetje zou zelfs haalbaar zijn want de nestopening is erop ingesteld. Maar wat zie ik als de eerste romantiek eraf is en research en management al weer de boventoon voeren? De mees gaat zitten wachten tot de ander eruit is en dat terwijl er drie deuren zijn! Dan kan ik net zo goed weer op *low profile*-kastjes overgaan. Gelukkig zitten er ook nog andere mogelijkheden aan het superkastje.

Bezoek, frisdrank op de tuinbank. *'Gut wat leuk, er gaat een vogeltje het nestkastje binnen'*. *'Trouwens wat een raar kastje met drie gaatjes!'* Ik vraag neutraal *'Welk gaatje ging hij in?'* *'Linksonder'* vertelt het bezoek. *'Dan gaat hij er rechts- onder weer uit'*, stel ik betweterig. Pimpelmees, hij (of zij) gaat erboven uit.

'Wedden dat hij er nu wel rechtsonder uit gaat?' *'Waarom wedden we?'*, vraagt het bezoek. *'Een half maandsalaris'*, stel ik voorzichtig voor want ik wil de AEX-index niet beïnvloeden. Het bezoek trapt erin, het heeft zich namelijk niet gerealiseerd dat er twee pimpelmezen zijn waarvan de één rechtsonder kiest en de ander bovendoor gaat.

Zo ik al niet de uitvinder ben van de spreeuwenflat dan heb ik zeker haar ontwikkeling sterk beïnvloed. Het momenteel door Bertus van Manen, Vriizerbrug, ontworpen rijtjeshuis voor spreeuwen is m.i. alleen een liggende pendant. Twaalf jaar geleden bouwde ik de bovenkant van een *Jugendstil*-bureau om tot een flat voor tien paar spreeuwen. Er was grote vraag naar woonruimte en ringer Arend Veenstra beleefde gouden tijden. Op een ontijdige avond, Nicolien was alleen thuis, brak één van onze Lakenvelder koeien, Anabel geheten, een dier met een allernaast karaktertje, de paal waaraan de flat bevestigd was, middendoor. Ik trof Nicolien in het donker terwijl zij het gras afgraasde op zoek naar kalekadotters. Om 12 uur 's nachts richtten wij de flat op in het weiland ernaast, een meter lager dan voordien. Nicolien stopt in alle gaten wat jongen. We hebben nu een spreeuwenflat die geheel aan de Arboret voldoet, type Veenstra. Maar ik heb het idee dat de spreeuwen de woningbouwvereniging wantrouwen, want de grote aantallen van vroeger zijn er niet meer.

Eén spreeuwnest had de speciale aandacht van onze ringer: de studenten. U kent wel van Jetzes de afbeelding met het Groninger boerenerv. Er komt net een voer graan binnen, getrokken door Bovenlanders. Een mooi versierd kippentrapje leidt naar het luikje boven de koestal. Daarachter brachten de kippen de nacht door. Zo'n luikje hadden wij ook in de achtergevel, maar dat deel van de koestal veranderde in studeerkamer (zo heette zo'n ruimte voor de belasting). Ik bouwde van het luikje een spreeuwnest dat ik vanuit de studeerkamer kon openen. Arend noemde de spreeuwen die hij daar ringde, 'de studenten'. Hij was dan ook erg blij dat er onlangs eentje uit Oxford werd teruggemeld, de kat van de Deacon had hem gepakt.

Aha, daar gaan beide pimpels toch tegelijk het nestkastje binnen, ieder door een eigen gaatje! Nu nog even voor mekaar krijgen dat ze ook in donker doorvoeren en dan heeft Pauline Terreehorst haar zin.

Syrze Bottema